

דפייגור

יום ו', כ"ב באדר ב' תשפ"ב, 25.3.2022, גיליון מס' 5020

פורים ב"ירוק תמיד"

עולה כי 10 בתי אב בעלי החוב השוטף הגבוה ביותר נמצאים ביתרת מינוס כולל העולה על 2 מיליון ש"ח. סכום זה מהווה כ-45% מיתרת החוב השוטף. 10 בתי האב הבאים נמצאים במינוס של כ-900,000 אלף ש"ח.

סה"כ 20 בתי אב מהווים כ-65% מהחוב השוטף. הוועד רואה חשיבות רבה והכרחית לטיפול בנושא חובות החברים, תוך שמירה על רגישות ונחישות גם יחד. יש גם מקום להזכיר כי אנחנו בימים של תחילת תהליך שיוך דירות, וכי לא יהיה ניתן לשייך דירה ללא סגירת ההתחייבויות הכספיות מול הקיבוץ.

הוצג נוהל מוצע לטיפול בחובות. מנהלת הקהילה ומנהל הכספים יהיו אחראים לטיפול בחובות אל מול החברים וישתפו את היו"ר במקרים שונים, כשיידרש. הנוהל יועבר לדיון בהנהלת הקהילה ולאחר מכן יועלה לדיון ואישור באסיפת יגור.

איש דירקטוריונים

כיום יש ריבוי דירקטוריונים כתוצאה מהתיאגוד שביצענו. להבדיל מקיבוצים אחרים, ביגור נערכות בחירות לכל דירקטוריון בנפרד. התוצאה היא שיש לנו הרבה דירקטורים, וכל הזמן אנו עוסקים בהחלפתם.

עלתה לדיון הצעה, כי חלק מהדירקטוריונים יורכב מתוך רשימת הדירקטורים המכהנים באחיי"ג. כך תיווצר יעילות ניהולית גבוהה יותר ואינטגרציה נכונה. לדוגמא - דירקטוריון יח"ס ייבחר על ידי ועד אחיי"ג ויכהנו בו דירקטורים המכהנים באחיי"ג.

סוכם כי, אחיי"ג תדון בנושא ותכין הצעה מלאה וסדורה, אשר תידון ותקבל את אישור אסיפת יגור.

פגישה עם חברים בעקבות הקפאת פרויקט הממ"דים ב-2022

קבוצת חברים ביקשה להיפגש עם הוועד, כדי לשקף בפניו את הרגשתם לנוכח הפסקת בניית הממ"דים. הם רואים בכך "פצע חברתי", הדרוש תיקון וכן הפרה מוסרית של הנהלים המופיעים בחוברת השינוי וההתחייבויות שניתנו לחברים בעת ההצבעה על השינוי. לדבריהם, הם לא הרגישו נכונות לדבר עימם ולהגיע לפשרות משותפות. לשיטתם, הייעוץ המשפטי, שניתן בתוך התהליך, היה בלתי ראוי. במהלך הדיון עלו תחושות אישיות קשות ופגיעה עמוקה בתחושת ההוגנות החברתית והדאגה לוותיקים.

החברים ביקשו מהוועד להמשיך ולתכנן את בניית הממ"דים ולצרף זאת לתוכנית המשק של שנת 2023.

הוועד הביע צער על התחושות הקשות, אך הוא אינו רואה שהחלטה היתה סממן לקרע חברתי בין הצעירים למבוגרים. כמו כן הוועד אינו סבור שהקפאת בניית הממ"דים היא בגדר הפרת ההסכמות המופיעות בחוברת השינוי, וזאת משום שנושא זה ניתן לתכנון תקציבי מדי שנה, בהתאם ליכולות יגור באותה העת.

הוחלט: להמשיך ולקדם את תכנון הממ"דים ולהכניס את הנושא לדיוני תקציב 2023.

חובות חברים

הוצג דו"ח החובות של החברים (ללא פירוט שמי, כמובן). הדו"ח מתייחס לחובות שוטפים ולא לחובות עומדים בגין מחלוקות עבר.

לדוגמא - חובות קרנות ההשתלמות אינן נכנסות לתחום החוב השוטף.

על ההשקעה הרבה. תודה לעפרי שרון ותמי עוז על שיתוף הפעולה והגמישות (בסוף מזג האוויר היה ממש לטובתנו). תודה לאורנה זוארץ ולכל מדריכי החינוך המשלים, שהביאו את הילדים להר ולקחו חלק בצילומים. תודה לגלי גורביץ על הטרקטור ולעודד עוז על תרומת המקום המוגן מגשם (חממות החסות). תודה לרקדניות הנפלאות:

נירת למדן ודרור רודן.

על הצילום והעריכה:

שיצו צלמים

על ההפקה:

עינב רוזיאו וליטל ברקן

על השירות:

אתם בכבודכם ונעצמכם!

להשקת הקליפ לזכרו של יורם טהר לב

ליטל ברקן: אחד הפרויקטים הכי מרגשים שיצא לי לגעת בהם. או כמו שרז חודק (הצלם) אמר לי בצילומים - "מרגיש שאנחנו עושים פה היסטוריה". תודה לכל עשרות המשתתפים הנפלאים שבאו להצטלם לקליפ. תודה ל-55 השרות והשרים שתרמו את קולם להקלטה, שיצאה כל כך יפה ומרגשת. תודה לתרבות יגור **ולעינב היקרה** שבלעדיה כל זה לא היה קורה. תודה על האמונה ועל זה שעשית ממש הכול, כדי לדאוג להגשים כל גחמה שהיתה לנו (כמו בועות סבון או טרקטור בסכר). תודה לרז על הצילומים המרהיבים! תודה על העין האמנותית, על היצירתיות, על האכפתיות וכמובן

ישיבת הנהלת קהילה

עידן שבתאי - בן 28, בן הזוג של לואן רביב. חתונה מתוכננת בקרוב. חי בנשר. שירת כלוחם גולני. למד הנדסאי תעשייה וניהול בטכניון. עובד כמאמן כושר עצמאי. כניסה למועמדות של שני בני הזוג מותנת בקבלת דירה.

עמית קספרס-רז - בת יגור, הבת של חוה ואלן. בת 40. למדה קרימינולוגיה ועבדה בריכוז נוער בסיכון באיזור דרום השרון. עבדה גם בהרצליה בתחום המוגנות. עבדה כמורה לאנגלית בביה"ס. כיום עובדת במועצה בתחום ריכוז פעילויות לנוער בסיכון ולבעלי צרכים מיוחדים. לומדת להשלמת תעודת הוראה. אושרה תחילת מועמדות ב-1.3.2022.

עמית יעלון - בת הזוג של שקד פונדיק, בת 28 מקיבוץ צרעה. עשתה שנת שירות בכפר הנוער קדמה, בצבא הייתה סמב"צית באוגדה 80. למדה חינוך מיוחד באורנים, כעת נמצאת בשנת סטאז' כמורת שילוב בטבעון. אושרה תחילת מועמדות ב-1.3.2022.

4. "גשר" בפסח במערכות החינוך

אושר למערכת החינוך גשר בערב חג פסח.

5. תוכנית שצ"פ משתלה

מוזמנת: **שני זהבי** (ועדת תכנון). שני הציגה בפני הנהלת הקהילה את התוכנית: ביצוע מדורג שביל מחלוטה, שורת שיחים להסתרה ועצים מהבוסתן. התקיים דיון. הוחלט על השקעה של עד 60,000 ש"ח, על בסיס הצעות מחיר.

6. סיום תוכנית השקעות

אושרו כל ההשקעות בהתאם למסגרת.

ישיבה מיום 1.3.2022

1. תוכנית השקעות לשנת 2022

הוצגה תוכנית השקעות קהילה, צריכה ושירותים ובניין ותשתיות. אושרו השקעות בכל קטגוריה בהתאם למסגרות שאושרו באסיפה. בישיבה הבאה יובאו עניינים שדרשו הבהרות וברור.

2. סדר פסח

אושרה התנהלות של רכישת מזון ללא קיום ליל הסדר בחדר האוכל.

ישיבה מיום 15.3.2022

1. ערעור בנושא קנביס רפואי

התקיים דיון, הוחלט לתמוך בהחלטת ועדת בריאות, הערעור נדחה.

2. ערעור הנגשת דירת מעבר

התקיים דיון, הערעור התקבל חלקית.

3. כניסה למועמדות

אמוץ אשר - בן 41, מקיבוץ גזית. בן הזוג של תמי קריב. היה לוחם בהנדסה קרבית. לאחר הצבא למד מנהל עסקים במכללת רופין. מתגורר ביגור 3 שנים, עבד בנוי וכעת בלול. מתנדב בארגון אירועי תרבות ביגור. אושרה התחלת מועמדות ב-1.3.2022.

מתגייסים לעזרת אוקראינה בועז אוחנה

כמו כולם ראינו את הפרסומים השונים לתרומה לפליטים מהמלחמה באוקראינה. המדריכים והילדים נרתמו מיד למשימה. **נסלי**, מובילת בית ה'ו' ריכזה את האירוע ואת הפקתו. כל בית ילדים לקח על עצמו הכנה של דוכני אוכל והפעלות שונות. באירוע נאספו כ-7000 ש"ח ובימים שלאחריו נאספו עוד תרומות מחברים. סה"כ נתרמו כ-9000 ש"ח, שהועברו לעמותה שפורסמה על ידי התנועה הקיבוצית לצורך תמיכה בפליטים מאוקראינה.

אנו רוצים להודות **לנבו ולצוות ענף המזון** על הסיוע והתמיכה, **ליובל גבריאל** על העמדת מכונת הסוכר והפופקורן, לילדים שגרתמו ועזרו ולכל מי שבא ותרם. מי ייתן ותמיד נהיה בצד הנותן.

משולחנה של רחלי

שלום וברכה לחברי ותושבי יגור,

אפתח ברוח חג הפורים, והכוונה לפורימון מערכת החינוך, שבו אפשר לחוש ולראות את כוחה של יגור בהיבט של הגודל, המסורת והרב דוריות. פורים מרגש, מרהיב ונכון לתקופה זאת.

אתייחס לסיכום הנושאים שעלו בישיבות הנהלת הקהילה בשני הפרוטוקולים המצורפים בזאת.

השקעות 2022

עד כה אושרה מסגרת השקעות בתחום הבניין, צריכה ושירותים והקהילה. בשתי הישיבות האחרונות של הנהלת קהילה עסקנו בבדיקת נחיצות ההשקעות. עלי לציין, שמסגרת התקציב נתונה מראש, והצרכים רבים מכדי שנוכל לתת מענה לכל הבקשות.

הרצינו להוביל את ההכרעה לטובת השקעה זאת ולא אחרת. הוא ראשית כול, האם ההשקעה תביא להתייעלות או לחילופין להתנהלות נכונה ומועילה יותר בענף? אתן דוגמא: הוחלט על רכישת מולטי וואן לענף הנוי החסר בכוח אדם. הכלי יאפשר איסוף ערימות גזם על ידי מפעיל אחד בלבד.

השקעות רבות הופנו למבני החינוך: התקנת שירותים במבנה א'-ב', התקנת כדורסל לנוער, סככת צל, אבזור בתים ועוד.

בתחום הבניין קיימות הקצאות קבועות עבור הכשרת דירות בריאות, חיזוק מבנים והחלפת גגות אסבסט. הסכומים הנדרשים, בעיקר בשני התחומים האחרונים, גבוהים בהרבה מההקצאה. על כך ארחיב בעתיד.

באופן דומה, תיקוני כבישים ושבילים ממומנים ע"י המועצה בהקצאה שנתית של 130,000 ש"ח. גם כאן, זאת טיפה בים מול הפעולות הנדרשות לשטח ישוב בן מאה שנים. בעתיד אשאף לקדם תכנון מקיף לעניין תשתיות המחנה ולהקצות סכום שנתי המיועד לטיפול בכבישים ובשבילים באופן יסודי.

השקעות נוספות נותבו לבריכת השחייה - לרכישת רובוט, שיפוץ המלתחות ולתאורה.

ברצוני להתעכב על פרויקט מיוחד של השטח בין שכונת המשתלה ל"טופלסקי" (שיהפוך בקרוב למחסן הום סנטר, ואולי אף יתרמו כסף לתוכנית). הציגה את הפרויקט שני זהבי ששוקדת עליו יחד עם גלי גורביץ.

להלן ההצעה:

בין קצה שכונת המשתלה לקיר האקוסטי (של הרכבת) בגבול השטח שהיה של טופלסקי, נותרה רצועת שטח לא מעובדת.

לאור הצורך במתן גבול הולם בקצה השכונה, עלה הרצון לייצר חלקת גן לטובת הקהילה, שטיול בה ירגיש כמו טיול בטבע.

אלו כמה מהרעיונות העיקריים שהנחו את תכנון הגן:

- יצירת חיץ מגונן ברוחב 5 מטר בין קצה השכונה לגן. החיץ יורכב משיחים גבוהים ולאחריהם שיחים משתרעים להחזקת הקרקע.

- נטיעת עצים בעלי נוף גדול בקרבת החומה, להסתרת מבני התעשייה מאחוריה.

- עידון הקיר האקוסטי על ידי "צביעתו" בשיחים צבעוניים.

- יצירת שביל טיול רגלי המחבר בין שני קצוות השטח, מהכביש העוקף ועד מגרש הכדורגל. השביל מתפתל, ובו פינות נסתרות שמתגלות תוך כדי טיול.

- נטיעת בוסתן רב נושאי משני צדי השביל.

- מרבדי גינות מגוונים, צבעוניים וחסכוניים, עם פריחה בעונות השונות.

- גבעת דשא נסתרת, המוצלת בחלקה בעצים פורחים. הגן המתוכנן ישמש כמסדרון אקולוגי, ותכולת העצים הרבה תיתן הקלה מהריחות של בריכות החמצון.

התכנון מהודק וחסכוני, על מנת שיהיה בר ביצוע. את הביצוע ניתן יהיה לחלק לשני שלבים, במידת הצורך.

להקמת הגן ייעשה שימוש בכוחות פנימיים ככל הניתן. ההנהלה אישרה הקצאת 60 אלף ש"ח לשנה ל-3 סעיפים: שביל המחלוטה, שורת השיחים להפרדה ונטיעת עצי פרי לבוסתן. כל זאת חלק מהפרויקט, מתוך ההבנה שהפרויקט יתבצע בשלבים בהתאם להקצאות הכספים בעתיד.

סדר פסח

צוות צח"י, לאחר התייעצות רחבה החליט להמשיך השנה בחלוקת מזון לבתים ללא התכנסות בחדר האוכל עקב בעיית ההתקהלות. לצערי, מדובר על גל שישי. בתקווה שבשנה הבאה נוכל להסב יחדיו כמידי שנה בהמון רב וגדול.

כניסה למועמדות

מיכל שמיר הציגה את המועמדים (ראה דיווח מיישבת המזכירות). כמו כן, דיווחה, שבהתאם להחלטות חוברת השינוי ממרץ, דמי הקליטה עולים ל-50,000 ש"ח. בנוסף, עלה הצורך לדון בהתנהלות ובכללי הקליטה בהתייחס למחסור בדירות ובהתאמה לצרכי התקופה והמקום.

לקראת חג האביב וימי הפסח, מאחלת לכולנו התחדשות וצמיחה, והלוואי שתהיה בקהילה סבלנות וסובלנות לכל מה שעומד בפנינו כקהילה קיבוצית.

איל שריג

שפך הירדן לים המלח (חוויה מיוחדת), גשר עבדאללה המופצץ, ארץ המנזרים, מובלעת טובלן ואתר פינוי הפסולת עם עשרות אלפי חסידות. טיול "בעקבות ראשונים" בגליל העליון. תחילה במטולה המושבה הוותיקה, לאחר מכן חצר תל-חי על סיפורה המופלאים, בית הקברות של ראשוני השומר עם האריה השואג, ולבסוף כניסה למפל התנור בזרימה אדירה.

מה הלאה?

בסוף מרץ מתוכנן טיול למתקשים בהליכה לאזור דרך נוף בית קשת. בתחילת אפריל מתוכנן טיול לרמת הגולן. בתחילת מאי - יומיים בירושלים. ביוני טיול בעקבות הלי"ה.

בהצלחה לרחלי בתפקידה ומקווים לעבודה משותפת ופורייה.

מרפאה

בסוף פברואר סיימה זוהר את עבודתה במרפאה לבקשתה, וטלי נכנסת במקומה לעבוד במשרה מלאה. תודה לזוהר על הטיפול המסור בחברים ומאחלים לטלי הצלחה!

מרפאת שיניים

לאור התייקרות חומרי הגלם בענף יעלו חלק מהמחירים ב-10%. עלות הביטוח ואחוז ההשתתפות העצמית נשארים כרגיל.

תרבות מבוגרים

כל עוד אין קורונה ומגבלות, נתן ודליה מתכננים ומבצעים טיולים, שנספיק לפני החמסינים של הקיץ. זה המקום להודות להנהלת המועצה והנהלת "דורות" על תקציב שנתי, שאנו מקבלים לביצוע קניית ציוד ל"אגרטל" ולחלק מפעילות הטיולים.

התקיימו 3 טיולים בחודשיים האחרונים:

סיור בשכונת פלורנטין בתל אביב - התמקדות בגרפיטי המיוחד, ולאחר מכן ביקור בתערוכת הציירת יפנית יאיו קואסמה. טיול לבקעת הירדן - "מעבר לגדר", מקומות המחייבים תיאום מראש עם הצבא למעבר דרך גדר המערכת, שאינם מונגשים לקהל הרחב. ביקרנו באתר בית הערבה הישן,

הודעות

צוות רווחה

מאחד באפריל בעקבות התייקרות בעלויות הנסיעות חבר הנוסע במוניות המרפאה יחוייב ב-30 ש"ח.

לנתן טלמור

על הטיולים שהולכים ומשתבחים. על ההרצאות המצויינות. כולנו נשכרים מההשקעה והעשייה המבורכת שלך.

דינה אבני - הגמלאית המרוצה

חבר יקר - מה זה יקר!

ידוע לנו שאנשים מבקשים מה שהם רוצים, ולא נכנסים לשטח לא להם ולוקחים דברים שלא שייכים להם, במקום לבקש. אולי אם הייתם מבקשים את הרעפים, הייתם מקבלים תשובה חיובית, ולא הייתם צריכים "לגנוב" ולגרום עגמת נפש. מחר אולי תיכנסו למרפסת או לדירה ותרימו מה שמתחשק לכם.

אביה ואמנון מאירי

שיחה עם זינה ואיגור בונדרצ'וק וחברים אחרים,

שעלו מברה"מ על מלחמת רוסיה - אוקראינה רוחלה סגל

אני מכסה את עיני בכפות ידי ורואה את הרחובות, בהם גדלתי, מופגזים והרוסים. הכול זרוע שברים והרס. אנשים נהרגים. שכנים וחברים... איך אפשר?! היא אינה היחידה שנסערת ממה שקורה שם. כל מי שגדל שם מעורב באופן רגשי ועוקב אחרי החדשות בכל הערוצים האפשריים בטלוויזיה, ברדיו ובאינטרנט. "אל תאמיני לחדשות יש הרבה פייק ניוז, בתקשורת", אומרת חברה אחרת, "זה לא שחור ולבן. המצב מאוד מורכב", היא מסבירה.

כבר בתחילת הדברים, כדי להבין את עומק הבעיה, אנחנו משוחחים על ההיסטוריה של מערכות היחסים בין הרוסים לאוקראינים. "זה לא התחיל ממלחמת העולם הראשונה והשנייה", הם אומרים, "יש לאוקראינים חשבון ארוך עם הרוסים. הם נאלצו להילחם על עצמאותם לא פעם, נגד שליטים שהנהיגו טרור ורדיפות". כדי להמחיש זאת, הם מזכירים את הרעב שהיה באוקראינה כתוצאה ממדיניות ההרעבה, שהנהיג סטלין בין השנים 1921-1922. בתקופה זו, הנקראת "הולודומור", מתו ברעב קרוב לשלושה מיליון אוקראינים.

בשיחה שלנו ניתן לחוש את הזדהותם של זינה ואיגור עם העם האוקראיני. "למרות שהאנטישמיות מעולם לא נעלמה מאוקראינה", מזכירה זינה, "הם תמיד היו אנטישמיים ופגעו בקהילות היהודיות, ולמעשה היא קיימת עד היום. אני חווית את זה בעצמי. אבל לא כולם היו רעים שם", היא מוסיפה,

"לא האמנתי שתהיה מלחמה", אומרת זינה, "כשהתחילו להגיע הידיעות שפרצה מלחמה בין רוסיה לאוקראינה, הייתי בשוק. כאילו שיתוק. אני לא מבינה איך דבר כזה יכול לקרות. כל כך כואב לי. אני מרגישה שהלב שלי מדמם. זה מפחיד". דבריה נאמרים בקול שקט. כמעט לוחשת בינה לבין עצמה.

איגור וזינה ובנם הפעוט זיניה עלו ארצה בסוף שנת 1993 מאוקראינה. שם חיו בעיר זייטומיר, שבין קייב ללבוב (לבוב), לא רחוק מהעיר צ'רנוביל. ליגור הגיעו שלושה חודשים לאחר מכן (1994). באוקראינה השאירו משפחה חברים והמון זיכרונות. המלחמה מבחינתם הייתה התסריט הכי גרוע. "יש לי חברה טובה באוקראינה, שאיתה אני מדברת כמעט יום יום", מוסיפה זינה, "שמעתי שיש הפגזה על העיר ודאגתי. הבוקר היא צילצלה וירדה לי אבן כבדה מהלב. היא שרדה גם הלילה".

כשמדברים עם חברים שנולדו באוקראינה, יש הבדל גדול בין אלה, שעלו או ברחו מאוקראינה לפני מלחמת העולם השנייה לבין אלה שעלו בשלושים השנים האחרונות. בשנת 1988 הכריזה אוקראינה על עצמאותה. שנתיים לפני כן כבר נפתחו השערים לפני מי שרצה לצאת ולהגר לארצות אחרות. זינה ואיגור וחברים אחרים שעלו מברה"מ, מדברים על המצב, וחשים זעזוע מעצם פרוץ המלחמה. "מלחמה זה דבר נורא", אומרת אחת מחברותיי "אני לא מצליחה לישון בלילה. לא רוצה לשמוע חדשות, אבל לא יכולה בלי החדשות.

בסוף המלחמה תיגמר

מאת מחמוד דרוויש

בסוף המלחמה תיגמר

המנהיגים ילחצו ידיים

ומה יישאר?

היא אמא זקנה שמחכה לבן הלוחם שלה

והרעיה היא

שמחכה לבעל האהוב שלה,

וכל הילדים האלה שמחכים לאבא הגיבור.

אני לא יודע

מי מכר למי,

את המולדת של מי,

אבל ראיתי, מי שילם את המחיר.

את ההרס והחורבן שגורמת המלחמה. "קייב, עיר כל כך יפה", אומרת זינה בצער, "אחת הערים היפות באירופה. יש בה אדריכלות מפוארת, מרכזים תרבותיים. עכשו זו עיר הרוסה ופצועה. רואים את זה והלב פשוט כואב".

במאמרו תחת הכותרת "לזכור - ולחבק", כותב סבר פלוצקר: "לעם היהודי זכרון כואב, שחור משחור ובל ימחק של הפרעות האוקראיניות, התופסות מקום כבד בתודעתנו הקולקטיבית. אבל לזכור אין פירושו לגולל את האשמה של הדורות הקודמים על הדור הזה ולהתעלם ממאבקם הנוכחי של האוקראינים לשימור הריבונות הלאומית שלהם מפני התקפות האימפריאליסט, השולט בקרמלין". "זהו פשע נגד האנושות מה שקורה שם", אומרת זינה, "האוקראינים נלחמים כמו הפרטיזנים. אין להם צבא, אבל הם לא יניחו את נשקם".

איך לדעתכם תיפסק המלחמה?

יכול להיות שזה יקרה עקב לחץ של מקורבים לפוטין, אלה האולטימטום הרוסיים, כי שם מדבר הכסף. משום מה אני מאמינה שעד סוף החודש התמונה תתבהר. גם אם הוא ינצח וישם בשלטון את אנשיו, האוקראינים לא יניחו את נשקם. ובינתיים, יום אחר יום עובר, התותחים ממשיכים להפגיז מטרות צבאיות ואזרחיות, שליחים מנסים ליצור הידברות בין הצדדים הלוחמים. ובאמצע זרם פליטים שהולך וגובר מאיזור הקרבות והערים הנחרבות והננטשות. בסוף, באמת לא חשוב איפה מתחוללת מלחמה. את המחיר משלמים כולם. כמו שאמר בני גנץ, שר הביטחון: "כמי שידע מלחמות, אני יודע שגם המנצח מפסיד בהן".

"עובדה שישנם חסידי אומות גם בין האוקראינים. ותמיד צריך לזכור שעזרה ליהודים הייתה בבחינת סכנת חיים",

ובכל זאת התמונות לא משקרות. השמים באוקראינה קודרים. הגשם והשלג לא פוסקים, ומיליוני אנשים נעקרים מביתם ונודדים. טורים ארוכים של אנשים שבין לילה הפכו לפליטים. עטופים במעילים נגד הקור, הם משתרכים בדרכים, משפחות, חצאי משפחות, נשים צעירות ומבוגרות, בזרועותיהם תינוקות, לצידם ילדים ומעט גברים, בורחים מהמלחמה. צפופים ברכבות, באוטובוסים ובשיירות של רכבים פרטיים. על פניהם ניכרת עייפותם ודאגתם. את קולות הבכי, ההלם והייאוש, לא שומעים, אפשר רק לדמיין את המצוקה, את הרעב, הצמא והריחות של הפחד והמוות. אין להם מושג מה יילד יום. מי התייתם, מי התאלמן, מי ישכל בן או בת או נכדים, מי באש ומי בהפגזה ועד מתי זה ימשך.

אמרו בחדשות שהפלישה תימשך מספר ימים, לכל יותר שבועות. עכשיו מדברים על חודשים ועל כך שאיש לא יודע מתי זה בכלל ייגמר. הזקנים אומרים שלמלחמה יודעים איך נכנסים... אף אחד לא יודע איך היא תסתיים. למרות שבישראל עוברים כל כמה שנים סבב של מלחמה, זאת מלחמה שונה.

"פוטין מנותק מהמציאות! יש לו שאיפה להחיות את ברה"מ שהתפרקה. את יודעת איך קוראים לו ברשתות החברתיות? 'פוטלר'! כועסת חברה אחרת. גם היא לא האמינה ששמונים שנה לאחר המלחמה היא שוב תפרוץ מלחמה בין רוסיה לאוקראינה. ברוסיה יש הרבה אוקראינים ובאוקראינה יש הרבה רוסים. המלחמה הזאת, לא תעשה טוב לרוסיה. רק תגדיל את השנאה והכאב לא רק בין העמים, גם בין שכנים ובתוך משפחות", היא מוסיפה. ואכן את ניצני אותה שנהא ומאבקי הכוח בין הבדלנים הרוסיים לבין תושבי אוקראינה ניתן היה לראות באי קרים בשנת 2014.

"האוקראינים לא יניחו את נשקם", אומרים איגור וזינה, "הם הרגישו את טעם החופש והם לא יחזרו להיות בובות של פוטין. הם יילחמו בכל הכוח", עוד היא אומרת: "אני מדברת עם אנשים מרוסיה ורואה שרבים מהם מאמינים לכלי התקשורת ברוסיה. זה עצוב ליי "הכול פוליטיקה, נאט"ו היא רק תירוץ", מוסיף איגור.

הכול פוליטיקה?

"כן", הם אומרים "הוא (פוטין) לא יפסיק את המלחמה והאוקראינים לא יניחו את נשקם והמצב רק יילך ויחמיר. מלחמה כמו מלחמה היא אכזרית וקטלנית. יש הרוגים משני הצדדים. ערפל הקרב, חסימת הרשתות החברתיות והפיק ניוז הם הזרוע הצינית של הפוליטיקה... פוטין לא מרשה להביא את ההרוגים מצבא רוסיה לקבורה. האוקראינים הציעו לו שישלחו רכבת עם גופות המתים אבל הוא סירב להצעה. הוא יודע מה יקרה כשתתגלה האמת ויערכו לוויית ההרוגים. קול הזעקה של האמהות והאבות השכולים, עלול לזעזע את כס שלטונם שניהם עוקבים במתח אחרי המלחמה. הם מכירים את המקומות, את האנשים ומבחינתם הם כאן וליבם שם. הם גאים ומודאגים בו זמנית. מצד אחד, יש נצחונות קטנים של "צבא" אוקראינה במלחמתם הצודקת ומצד שני כואבים

חנן זלינגר

חיים בן דור

לוח ליבנו

בזכות עירנותו של **יובל גבריאל** ומסירותו של **אמנון מאירי** נמצא בתוך הריסות בנשר, ונשמר ביגור, לוח הזיכרון **לחנן זלינגר וחיים בן דור**. הלוח ששופץ לאחרונה ע"י עיריית נשר ונקבע מחדש במעמד צוות "מסלול יגור".

מתוך כתבתה של אלה אהרונוב ב"חיפה תאגיד חדשות"

חנן זלינגר הפך למיתוס לתושבי השכונה. בתחילת שנות ה-50 לוח ההנצחה שלו הוצב על קיר בית במרכז שכונת תל חנן. הגננות נהגו לקחת את הילדים בערב יום הזיכרון אל לוח ההנצחה, ובאדנית שבתחתית הלוח הונחו פרחים. בתחילת שנות ה-90 נהרסו כל המבנים שנתרו מבלד א-שייח' ובמקומם הוקם היכל התרבות וספריית נשר, ולוח ההנצחה נעלם.

מציאת לוח ההנצחה

יובל גבריאל ממחלקת שיפור פני העיר (שפי"ע) מצא את לוח ההנצחה לפני כחמש שנים באחת הפינות בחצר המחלקה ברחוב התעשייה. גבריאל, חבר קיבוץ יגור, הבין את חשיבות הלוח ומסר אותו לאמנון מאירי, האחראי על הסליק של יגור. מאירי שמר את הלוח בצריף הפח שליד הסליק. באוגוסט 2018 שלחה מזכירות יגור מכתב לראש עיריית נשר לשעבר אבי בינמו, אודות השלט.

בפברואר 2019 קיימה עו"ד אליס גולדמן, תושבת נשר פעילה חברתית וחברה במקום ה-13 במפלגת העבודה לכנסת, פאנל במסגרת פריימריז לכנסת ה-22. אמנון מאירי ניגש אליה וסיפר על לוח ההנצחה. גולדמן הבינה שמדובר במשהו רציני ושמרה את כרטיס הביקור.

בלי קשר לכל זה, חנה יריב, ילידת שכונת תל חנן, פעילה חברתית בנושאי מורשת נשר ועורכת בוויקיפדיה העברית, הקימה לפני ארבע שנים את הקבוצה "נשר של פעם", בה חולקים סיפורים על העיר מהעבר. בילדותה יריב הייתה משוכנעת שלחנן זלינגר לא הייתה משפחה ושהוא עלה לבד לארץ. לפני כחודשיים עורך בוויקיפדיה פנה אל חנה לגבי כתיבת ערך על חנן זלינגר. חנה יריב הציעה את עזרתה בכתיבת החומר ובתהליך החיפוש הגיעה לארכיון יגור. בתיק של חנן זלינגר היא מצאה מכתב מ-1959 שמופנה לאחיו, שלום זלינגר. חנה פרסמה את המכתב בקבוצת "נשר של פעם" ואחת הקוראות סיפרה שבת דודתה נשואה לבנו של שלום זלינגר והציעה לחבר בינו לבין יריב. הסתבר ששלום היה אחיו התאום של חנן ויש לו שלושה ילדים - יורם, אורית והבכור חנן שקרוי על שמו של חנן.

בהמשך פרסמה חנה יריב פוסט בקבוצת "נשר של פעם" עם תמונת ילדי גן ילדים שמסתכלים על לוח ההנצחה וכתבה שמצער מאוד שהלוח נעלם. גולדמן הבינה שכנראה מדובר בלוח ההנצחה שמאירי סיפר לה עליו והראתה לו את התמונה. הוא אישר שזה אכן לוח ההנצחה. למחרת גולדמן ויריב הגיעו לקיבוץ יגור בהתרגשות גדולה ומאירי חשף בפניהן את הלוח, שעבר בינתיים לביתה של חנה. בערב יום הזיכרון הגיעו אחייניו של חנן זלינגר ז"ל - חנן ואורית בפעם הראשונה לטקס הזיכרון בגבעת נשר. חנה הראתה להם את לוח ההנצחה בביתה והם התרגשו מאוד. הוא זכור להם מילדותם, כאשר אביהם לקח אותם לראות את לוח ההנצחה של אחיו. ראש עיריית נשר רועי לוי התרגש גם הוא ממצאת הלוח, ובסופו של דבר הוחלט לקבוע אותו מחדש בקיר היכל התרבות, המקום שבו הוא היה מוצב. לאחרונה, התקיים טקס קביעת הלוח בהשתתפות חברי מסלול יגור.

אליס גולדמן: "הלוח הוא בלתי נפרד מהעיר נשר ומנציח את ברית הדמים בין קיבוץ יגור לנשר".

יובל גבריאל: עבדתי כממונה בטיחות בעיריית נשר, ראיתי במקרה לוחות שיש עם כיתוב בעברית והבנתי שיש לזה ערך. הבאתי את הלוחות לאמנון מאירי ומכאן אנשים טובים נוספים הביאו בסופו של דבר לשחזור ולתליית השלט על קיר היכל התרבות בנשר.

אמנון מאירי: לא ידעתי על השלט עד שיובל הביא אותו יום אחד. החלטתי לשמור עליו. וככה הוא שכב שכב אצלנו בצריף הפח ליד הסליק כמעט 10 שנים. אני זוכר שבועז בתחילת הקדנציה שלח את המכתב לנשר וביקש לכבד את זכר הלוחמים ולהתקינו מחדש. אבל רק לפני שנתיים הגיעה אליס, ואמרה שהיא רוצה לגאול אותו מהשכחה, ולקבוע אותו מחדש. אני זוכר שעזרתי להם להעמיסו, כשבאו לקחת אותו לנשר. כשהגיעה ההודעה על קיום הטקס הוקל לי ושמתתי, אני את שלי עשיתי. טוב ששמרנו את השלט כל השנים. מה שצריך היה לקרות, קרה. כיבדנו את זכר הנופלים.

הלל לויתן (דברים שנאמרו ברחבת היכל התרבות נשר, באירוע חידוש הצבת השלט לזכרם של חנן זלינגר וחיים בן דוד ז"ל ב-16.3.22): אתחיל מוקדם יותר מהאירוע המדובר. בשנת 1931 מכיוון נשר, חזרו חברים מקיבוץ יגור על עגלה רתומה לסוסים. תקפה אותם כנופיה של אנשי של עז-א-דין אל-קסאם (שיותר מאוחר נקבר כאן בבלאד א-שייח'). שלושה חברי יגור נרצחים ומובאים לקבורה בבית הקברות הישן של יגור, בקבר אחים. הכפר היה כפר של מרצחים. בשלהי שנת 1947 מתבצע בבית הזיקוק טבח קשה של 39 יהודים, על ידי ערבים.

יש לזכור כי היה זה אחרי שהאויים החליטו על זכותנו למדינה יהודית ולפני ההכרזה על הקמת המדינה.

כתגובה לכך מחליטה מפקדת ההגנה על פעולה כנגד בלד-א-שייח', ומקצה לכך כוחות מחטיבת כרמלי ומהפליים (פלמ"ח ימי) ששהו ביגור.

בפעולה נפלו שניים מהכוח שיצא מיגור: חנן זלינגר וחיים בן דוד. שניהם קבורים בחלקה הצבאית בבית הקברות ביגור ומוזכרים בכל שנה ביום הזיכרון לחללי צה"ל.

חנן זלינגר, יליד גרמניה, עלה במסגרת עליית הנוער והגיע לבית הספר המקצועי טיץ ביגור. שותפו לחדר בבית המגורים של תלמידי בית הספר, אהרון (ארווין) דורון ז"ל, היה לימים אלוף בצה"ל וממקימי ומנהלי אוניברסיטת תל אביב ובית התפוצות. ארווין הקפיד במשך הרבה שנים לפקוד את קברו של חנן בימי זיכרון, עד שהודיע שזה קשה לו פיזית, וחדל.

חיים בן דוד, יליד ירושלים, למד בכמה מקומות, כולל בית הספר המחוזי ביגור, התגייס לפלמ"ח, ואחרי כמה מעברים חזר לפל"ים. ערב היציאה לכיבוש בלד א-שייח' שהה ביגור. יחידתו והוא לא היו מיועדים לקחת בה חלק, הוא התעקש וקיבל רשות להצטרף לפעולה. חברו הקרוב של חיים היה המשורר חיים גורי ז"ל, שהירבה להזכירו בספרו "הספר המשוגע", בשם "חמדור". גורי השתתף לפני כמה שנים ביום עיון שהתקיים ביגור, הודיע מראש שהוא אינו רוצה כל תשלום וביקש רק בקשה אחת: שנוביל אותו לקברו של חיים בן דוד. מתוך הנחה, עקב גילו המתקדם, שזו תהיה הפעם האחרונה שהוא עולה לקברו. כמובן שעשינו זאת וליוונו אותו לקבר. שם פרץ בבכי מר מהתרגשות וסיפר כי הם היו אחים בנפש.

על שמו של חנן נקראה בלד-א-שייח' - תל חנן, היום שכונה בנשר. על שמו של חיים בן דוד נקראה שכונת חוואסה - בן דוד.

צדק היסטורי עושה עיריית נשר, וכל העושים במלאכה, בהצבת השלט וההסבר, למען ידעו תושבי נשר וילדי נשר מה לשאול, ואתם תוכלו לספר...

יהיו השלטים האלה גם אירוע משותף של שכנים, העיר נשר וקיבוץ יגור.

היום נסגר מעגל סיפור נפילתם של חנן זלינגר וחיים בן דוד - לזיכרון.

תודה לכל השותפים למעשה.

מוסף מיוחד: להיות מכיניסט/ית

רומי שמואלוב ובנימין רביב, ערב גיוס לצה"ל, סיימו מסלול מכינה קדם צבאית, כל אחד בנפרד, ומסכמים את חוויותיהם.

יש שגרה הכוללת קורסים, אימונים, חיי קבוצה. החניכים חברים בוועדות שונות, לפי תחומי אחריות ומפעילים פרויקטים כמו טיולים, סמינרים, התנדבויות וכו'. הלויז' מאוד אינטנסיבי ומותיר מעט מאוד שעות שינה, ובו בזמן הפעילויות מאוד מהנות.

איך הגעתי למכינת הנגב?

בדומה לשנות שירות, גם לכל מכינה יש ימים פתוחים, שבהם המתמיינים בוחרים את המקום והמסגרת, שואלים שאלות ומתנסים בשיעורים לדוגמא. תוך כדי כך, הם פוגשים ומכירים המון אנשים, ממקומות שונים בארץ.

ברגע שהגעתי ליום פתוח ב"מכינת הנגב" - הרגשתי בבית, והבנתי שזה המקום שלי. בכל מכינה אחרת, שבה ביקרתי, לא קיבלתי את אותה התחושה.

במהלך היום הפתוח, עברתי דינאמיקה קבוצתית, שהובילה אותי לראיון אישי. בעקבותיו, הובטח לי מקום לשנה הבאה. הביקוש לשנת מכינה גדל משנה לשנה, וכך גם קטנים הסיכויים להתקבל למכינה מבוקשת ומבוססת. אך בניגוד לשנת שירות, המכינות מחפשות גיוון בתוך הקבוצה (מקומות בארץ, דעות, התנהלות, אמונות, כישורים ותחביבים), כך שכל אחד יתרום לתהליך הלמידה של כלל החניכים במכינה. לכן - ככל שזה נשמע נדוש - הדבר הכי טוב שאתה יכול לעשות במיונים למכינות זה להיות אתה! זה יוביל אותך למכינה שהכי תתאים לה.

"מכינת הנגב"

מכינת הנגב מורכבת מ-3 שלוחות. השלוחה שאליה הצטרפתי נמצאת במדרשת בן גוריון. בנוסף אליה, יש עוד 2 שלוחות:

רומי שמואלוב - "מכינת הנגב"

למה בכלל מכינה קדם צבאית?

בכיתה י"א, כשהתחילו הדיבורים על הצבא ושנת שירות, התחלתי גם אני להתעניין. ידעתי שאני רוצה לעשות משהו משמעותי לפני הגיוס, ואז אחותי זרקה מילה על שנת מכינה. בהתחלה בכלל לא ידעתי מה זה אומר, ואחרי חיפוש קצר בגוגל הבנתי שזה המקום שחיפשתי.

מה זה מכינה?

מכינות מוגדרות בחוק כ"מסגרת חינוכית המיועדת בעיקרה למיועדים לשירות ביטחון ולמתגייסים לצבא, ושמטרתה הכנת החניכים והחניכות לשירות מלא בצבא הגנה לישראל וחינוך למעורבות חברתית ואזרחית."

מטרת המכינות היא להעביר את בני הנוער תהליך חינוכי מעמיק, המושתת על ערכים של אחריות אישית ולאומית, לפתח בהם יכולות ומיומנויות של מנהיגות, יוזמה ועשייה, על מנת שהם יהיו דור של צעירים מעורבים ואכפתיים, שיכול ומתאים להוביל את המדינה בשנים הבאות.

לדעתי, המכינות עושות את מה שמערכת החינוך עד כה הייתה אמורה לעשות.

איך זה קורה?

מכינה היא גוף חינוכי. לכל מכינה יש ערכים משלה, החרוטים על דגלה, וחניכיה משתדלים להתנהל לפיהם ככל שניתן.

למכינות יש 4 רגליים: הכנה לצה"ל, התנדבות, שיעורים מגוונים וטיולים.

כל מכינה בוחרת על מה לשים דגש ובאיזו דרך.

אחת בקיבוץ חולית שבדרום העוטף ואחת בצאלים (מנהל השלוחה הזאת הוא בועז שחר).

בשגרת המכינה, עברנו קורסים בנושאים שונים: כלכלה וחברה, קיימות, פילוסופיה מדינית, ציונות, מגדר ומיניות, מנהיגות והכנה לצה"ל, יהדות דמוקרטית, סוגיות בתרבות היהודית ועוד.

במהלך השנה התקיימו מספר סמינרים, שביניהם - שבוע עבודה בחקלאות, שבוע הסכסוך הישראלי-פלסטיני, שבו למדנו על הסכסוך לעומק ושמענו כמה שיותר דעות, שבוע מיומנות שטח, שלמדנו בו לצאת מאזור הנוחות ולהסתפק במועט, במשך שבוע, ועוד.

המכינה שמה דגש על יהדות פלורליסטית ומתחדשת. במהלך המכינה, כל חניך בחן ובנה את זהותו היהודית, והתנסה במגוון מסורות, באמצעות קריאה בתלמוד וקורסים מגוונים, שנוגעים ביהדות מכל מיני נקודות מבט.

בכל יום שיש ערכנו קבלת שבת על הצוק (המדהים) במדרשה. "מכינת הנגב", כמובן, מקדישה זמן רב ליצירת חיבור אמיתי ועמוק של החניכים למרחב הנגב. זאת, באמצעות טיולים במרחב, קורס לימודי, התנדבות שבועית במקומות שונים במרחב הנגב (כמו בתי ספר, מוסדות, חקלאות, חוות טיפוליות, רשות הטבע והגנים ועוד), הרצאות מאנשי מפתח באזור ומסע חוצה נגב (עליו הייתי אחראית בשנה זו), הכולל סקירה וחשיפה למגוון תחומים במרחב הנגב, מעוטף עזה ועד אילת.

אחד הדברים, שיחדו את המכינה שלי, הוא האינטנסיביות

של חיי הקבוצה בה. חלק גדול מהזמן שלנו במכינה הוקדש ליצירת חיי קבוצה אמיתיים ועצמאיים. ככל שהשנה התקדמה, כך הצוות לקח צעד אחורה ואיפשר לנו, החניכים, עצמאות ואחריות רבות יותר, בנייה חיי השגרה ובארגון הפרויקטים השונים וכן בקבלת החלטות וחוקים.

הניהול העצמי המשיך עד לחודשים האחרונים של המכינה, בהם קיבלנו שליטה מלאה על הניהול, כולל חלוקת התקציב בין הפרויקטים, ההסעות, וההוצאות השוטפות, עד רמת נייר הטואלט והקפה השחור.

המכינה לימדה אותי הרבה על המדינה ועל החברה שאני חיה בה, ובעיקר על הזהות שלי והעמדות שלי בנושאים שונים.

בשנה האחרונה גם למדתי על החשיבות של יצירת ערך וחיפוש משמעות בעשייה שלי.

למדתי להסתכל על הכל בעין ביקורתית ומעמיקה.

במכינה פיתחתי את היכולת להוביל, לקחת אחריות על עצמי ועל הסביבה וליזום.

המכינה נתנה לי כלים להתמודד עם פרויקטים וניהול של דברים גדולים בל"ז עמוס, ופיתחה אצלי תחושת מסוגלות.

קשה לסכם הכול ולתאר את מה שעברתי, אבל אני כן יכולה להמליץ על שנה כזאת, לכל מי שרוצה לפתח מודעות לעצמו ולסביבתו, לכל מי שיש רצון לצאת מאזור הנוחות שלו, לכל נער או נערה שמרגישים שהם רוצים ליצור לעצמם חיים של עשייה והשפעה חיובית על הסביבה שלהם ועל המקום שבו הם חיים. וכמובן לחיות שנה עם אנשים שיהפכו לחברים טובים קרובים ולצבור איתם חוויות לכל החיים.

בנימין רביב - מכינת "אדרת", מכינה מעורבת לבני נוער חילוניים ודתיים. כפר הנוער "עיינות"

שני דברים שמכניסטים אוהבים לעשות זה: 1. לדבר על עצמם. 2. לדבר על המכינה שלהם, ואם אפשר לעשות את שני הדברים הללו ביחד, הכי טוב.

איך הגעתי למכינה? בתור קיבוצניק שגדל בבית שמקדש את הקיבוצים ואת יגור בפרט, את מה שהם מסמלים ואת מה שהם מנסים לייצר, גם אני נרשמתי בכיתה י"ב ל"שנת שירות בתנועה הקיבוצית". רציתי ללכת לכפר נוער חקלאי, לקיבוץ או לפנימייה פוסט אישפוזית טיפולית ולהרגיש שאני "זב"מ" (זכר בן משק), שבא לטרוף את העולם ולקחת כל מה שיש לשנת השירות להציע. עברתי את כל המיונים הנדרשים ואז הגיע הזמן ללכת לכנסים. קיבלתי שיבוצים לפנימיית נירים, לכפר נוער סילבר ולכפר נוער מקווה ישראל. אני זוכר את ההתרגשות הגדולה שהתלוותה לפני כל כנס, את אינספור השיחות עם בוגרי המקום ועם כל אדם שאולי, איכשהו, יוכל לעזור לי להיכנס לשנת שירות. אבל אני גם זוכר את מפח הנפש שהתלווה לכל תשובה שלילית מכל כנס. השבוע שבין הכנס לבין השיחה, שמבשרת לך אם התקבלת או לא, הוא שבוע ארוך, שגורם לך לשבת על קוצים ולקפוץ כל פעם שהטלפון מצלצל. אחרי שלוש תשובות שליליות ניסיתי את מזלי בשנת שירות בקיבוץ שדה בוקר וגם משם קיבלתי תשובה שלילית. החלטתי שאני עושה סטופ ושוקל את

צעדיי. היו שלוש אפשרויות: צבא, מכינה או להמשיך לנסות את מזלי בשנות שירות כאלה ואחרות. לאחר התייעצות עם גלית חגי המלכה (!) החלטתי להמשיך לנסות בשנות שירות, אבל גם ללכת ולבדוק את עולם המכינות. גלית קישרה אותי לשני בוגרים של "כרמל זבולון" ואחרי שיחה קצרה איתם השגתי ראיונות לשתי מכינות: "אדרת" ו"בית ישראל". הראיון הראשון היה במכינת "אדרת". ירדתי מהאוטובוס במסעף עיינות ונכנסתי לעיינות. עליתי בעלייה והתקשרתי לבוגר הבית ספר, שכיוון אותי איך להגיע למכינה. הלכתי דרך מעבר צר, מלא שיחים וריח של פינת חי והגעתי למבנה חצי מתפרק, חצי מלוכלך, שמעליו התנוסס שלט ענק שכתוב עליו: "אדרת - שותפים בשביל ישראל". חלק מתהליך המיון היה כרוך בהצטרפות לשני שיעורים ולאחר מכן שיחה וראיון עם ראש השלוחה - מתן הופמן. הכנסתי לעצמי קפה בצנצנת - כל מי שביקר במכינה פעם יודע שאין כוסות, רק צנצנות, ונכנסתי לשיעור. השיעורים הדהימו אותי. זאת הפעם הראשונה שנכנסתי לשיעור יחד עם בני גילי ואשכרה נהייתי ללמוד. אבל חששתי מריאיון הקבלה. נכנסתי למשרד מלוכלך וצפוף, והתיישבתי מול מתן. לא בדיוק זוכר מה היה בראיון, רק את זה שאיכשהו הגענו לכך שאני קיבוצניק, בן לרב רפורמי, שאמא שלו לא יהודייה לפי הלכה, ואני רוצה ללכת למכינה ולא לשנת שירות. היום עבר בהצלחה. בדיוק כשעברתי את השער של עיינות, קיבלתי טלפון מהבוגר של המכינה שאמר לי: התקבלת! סוף סוף הגיעה התשובה החיובית שכל כך חיכיתי לה. עפתי באוויר. זאת הייתה הנסיעה הביתה הכי כיפית שהייתה לי בחיים. לא הרגשתי

צורך ללכת להתמייין בשום מקום אחר וסיננתי את כל אלו שקבעתי איתם קודם. הגעתי לבית ספר בהרגשה שאני בא לטרוף את העולם עכשיו, כי התקבלתי לפאקינג מכינת אדרת. והמשכתי בחיים, סיימתי י"ב, ולאחר חופש גדול מטורף ומלא בחוויות הגיע ה-1.9.2020. המכינה מתחילה.

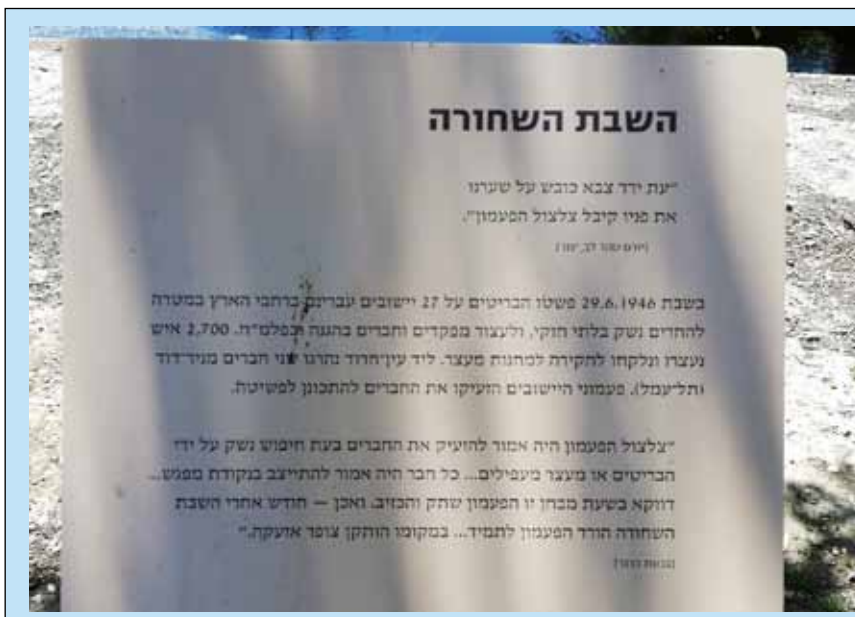
אחרי טיול פתיחה מעולה הגענו למכינה עצמה ועברנו שבוע מלא בשיעורים ומשבצות של כל מנהלי המכינה, שהסבירו פחות או יותר מה אנחנו הולכים לעשות השנה. שלושה טיולי שטח, שני טיולים "מיוחדים", "שבועות נושא", שיעורים, התנדבות והמון משבצות של בניית קבוצה והיכרות. חלק מהאגידה של המכינה הוא שבסוף, אנחנו, החניכים, עושים הכול בעצמנו. כשאני אומר הכול, אני מתכוון הכול. חניכי המכינה מתחלקים לארבעה צוותים, שכל אחד אחראי על תחום אחר של המכינה. צוות אחד שאחראי על בניית הקבוצה ותחזוקה שוטפת של המכינה: הזמנות אוכל, שבתות ועוד. הצוות השני אחראי על תחום הלמידה במכינה. אם כתבתי קודם שיש שיעורים, אז זה הצוות שאחראי שהם יקרו ושהם יהיו משמעותיים בשבילנו. הצוות השלישי אחראי על התחום של אהבת הארץ והכנה לצבא: מד"סים (פעילויות כושר גופני), טיולים ועוד. הצוות האחרון אחראי על הקשר של המכינה עם כפר הנוער שאנחנו נמצאים בו ועל כל התחום של העבודה הקהילתית, שאנחנו עושים שלוש פעמים בשבוע. לכל אחד יש תחום אחריות, ולכל צוות יש מדרך אישי, על מנת לבנות קשר שהוא יותר אישי עם כל אחד מהחניכים. מעל המדריכים ישנם מתן והילה, שהם מנהלי השלוחה. הם נשואים והורים לשלושה ילדים, שמתרוצצים לנו בין הרגליים במשך השבוע ונותנים למכינה הרגשה משפחתית וביתית. כל הצוות הניהולי של המכינה הם אנשים מדהימים, והשילוב של כולם ביחד יצר משהו מיוחד וקסום שאין בשום מקום אחר.

השבועות במכינה מתחלקים לשבועות מיוחדים, שבהם יש טיולים או "שבועות נושא" ולשבועות שגרה. שבועות נושא הם שבועות שבהם צוות אחד לוקח אחריות ובוחר נושא שילווה את המכינה במהלך אותו השבוע. שבועות שגרה הם שבועות בעלי לוז "סטנדרטי". הימים מתחילים ב-8:00 ונגמרים

ב-22:00 ומשלבים בתוכם שמונה שיעורים עם מרצים מחוץ למכינה, ארבעה שיעורים עם מנהלי המכינה, שלוש פעולות התנדבות ושלושה אימוני כושר. פעם בשבועיים נשארים שבת במכינה, ואז נוצר הקשר המיוחד בין הדתיים לחילונים. בתור חילוני היה לי קשה בהתחלה עם כל הצד היהודי של המכינה, אבל זה עובר עם הזמן, כשהצד החברתי מתערבב ועושה הכול קליל ונוח יותר לכולם. בסוף, אפילו כשלא הרגשתי בנוח עם משהו, הסיטואציה החברתית לימדה אותי להתמודד איתו ולקבל אותו בהבנה, דבר שלא הייתי מסוגל לעשות לפני כן. בשבתות יש לנו קבלת שבת ישראלית שבה אנחנו שרים שירים ישראלים, קבלת שבת "יהודית" ואחריה תפילה, ולבסוף ארוחת ערב שיושבים בה כולם ביחד מסביב לשולחן ושרים, צוחקים ועושים כיף. בשבת עצמה יש לנו משבצת של למידה בחברותות, ולאחר מכן לויז חופשי ורגוע שנועד לאגירת כוחות. במוצ"ש עושים הבדלה וממשיכים בלויז כרגיל. לאחר זמן מה במכינה, השבתות הופכות להיות השיא של המפגש החברתי. אז נוצרים הקשרים, נבנות החברויות הטובות ובעיקר נוצרת ההרגשה שכולנו קבוצה אחת.

במבט לאחור, התמוז מזלי לא להתקבל לשנת שירות, ולהגיע למכינה. אני חושב שזה היה המקום הנכון בזמן הנכון. אחרי תקופה לא פשוטה בתיכון, הגעתי למקום שבאמת עשה לי טוב. הכרתי חברים שהפכו לאחים שלי, אנשים שלא הייתי מכיר במקומות אחרים, וקיבלתי את ההרגשה שאני מתקדם לעבר מה שאני צריך לעשות. קיבלתי שק של ערכים וניסיון שיעזרו לי בכל מקום שאמשיך אליו. הדבר הכי חשוב שקיבלתי היה חוויות. דברים שאזכור לתמיד. אני לא יכול לשים את האצבע על רגע שיא אחד בשנה, אבל אני כן יכול להגיד שזאת הייתה שנת השיא של החיים שלי.

ההתלבטות בין שנת שירות למכינה לא קיימת אצלנו הקיבוצניקים. שנת שירות זה מובן מאליו. גיליתי שהמכינות הן עולם שלם, שאנחנו לא מכירים, ואני מקווה שהצלחתי להסביר מה המכינה הייתה בשבילי ומה היא תרמה לי. תכלס, לא משנה לאן נלך, העיקר שנרגיש טוב ושיהיה לנו טוב.

למי צילצל הפעמון

צוות "מסלול יגור" נסע למפגש פורום מנהלי אתרי מורשת במחוז העמקים, שהתקיים באתר "חומה ומגדל" בניר דוד. בין היתר ביקרו בגן הפעמונים, היכן שנאספו פעמוני-כריזה מקיבוצים שונים.

בפתח הגן שמחו לפגוש מזכרת מהבית - שורותיו של יורם טהרלב על שלט הכניסה: "עת ירד צבא כובש על שערינו, את פניו קיבל צלצל הפעמון".

במקום לפולין נסעו ליגור

120 תלמידי י"ב מבית הספר "מעין שחר" בית הספר האזורי של עמק חפר בעין החורש ביקרו באתרי המורשת "מסלול יגור". מכיוון שבוטלו המסעות לפולין, מחפשים מפגשים בנושא "משואה לתקומה".

התחילו ב"יענקלס שטעטל" בכפר חסידים, עלו לדרך נוף וירדו את שביל המעפילים, ארוחת צהרים אכלו בחדר האוכל שלנו וביקרו בסליק, בצריף הפח, במשטרה הבריטית, במרכז המבקרים "יגור זה סיפור".

ארבעה מדריכים מהצוות גוייסו: אמיתי, יפתח, גבי ואריה שני. בצריף הפח הזמנו את שוקי אחישר למפגש עדות על אביו הצנחן גגבול האוייב באירופה, ליובה גוקובסקי. עברנו את היום בשלום... ובכבוד.

מסלול יגור צילום משפחתי

אם תרצו להידמות למשפחת חלוצים לוחמת, מוזמנים לצריף הפח שמעל הסליק, שרכבו פרצופים, והנה חזרתם במכונת הזמן. צייר תימור אגמון מסטודיו יוני שמשי. בוצע בעזרת מענק מהמועצה לשימור אתרים.

פורים ב"ירוק תמיד"

לצוות "גן חצב" נמאס להעלות תמונות של ילדים כל הזמן, והתחפשו ביחד ל"ה הירוק כל ימות השנה", כי לא חפרנו על זה מספיק בזמן האחרון. ברזולוציה גבוהה (במהדורה דיגיטאלית למשל) אפשר לראות את הכתרים לראשן: הכתר והדגל, המזלג, סלע גשמיאל, חרקים, עצים ופרחים.

התכנסנו יחדיו צוות פורימון: יעל שמשי, יאנה גרודמן פוליאק, ייגור, אורי זמיר, יהלי אילון, יוליה איריס, מדריכת הבלוקונים - שני, יחד עם נציגי י"ב.
ראשית בחרנו נושא - הועלה הרעיון של שחור/לבן - ישן חדש, עבר הווה, משהו שמתחבר לחג המאה.
ויצאנו לדרך.
הכנת תפאורה, לא מורכבת מדיי כדי שאם יחול שינוי ונצטרך להעביר את המסיבה החוצה, לא נהיה מאוכזבים כמו בשנה שעברה ולפני שנתיים.
לפני שנה ערכנו את הפורימון באוויר הפתוח, עדיין עקב המצב. השנה חזרנו (כמעט) לפורמט הרגיל, עדיין ללא אורחים, לצערנו, כדי לשמור על קהילתנו.
מרגש מאוד!!!!
היתה אווירה שמחה, קצבית ופורימית.
תודה לצוות המצויין!!! ולכל מי שידו עזרה ותמכה בהוצאה לפועל של החג.
קבוצת הי"ב בליווי של שני היו אלופים!!!
ותודה לנבו גולדשטיין.
זוכים/זוכות בתחרות התחפושות: הזברות - גיא והילה גפן. סיה - יהלי אילון, בנות המחאה - עופרי שרון, ארבל בן יעקוב, יוליה איריס. שנות השישים - ריטה בורדנקוב וסבינה רביב.

תהלוכת הפורים והחגיגה בעיגול

תמי עוז

התיישבנו וחשבנו: הקורונה כבר פחות מלחיצה, אבל התהלוכה שהייתה בשנה שעברה הייתה טובה, אז ממשיכים. קראנו לתהלוכה - עדלאידע. החלטנו שהולכים על אירוע בחוץ, וכך היה. יובל זך היה ראשון וכולם מאחוריו: ילדים, הורים, סבים, מדריכים, אולפניסטים, כולם עם חיוך על הפנים והרבה שמחה בלב. צעדנו ו"גיא בלונזים" הוסיף לאווירה, כשחילק לכל מי שרצה בלון קשת או כלבלב או איזושהי צורה. הגענו לעיגול, רקדנו את ריקודי הרונדו המסורתיים, גיא עלה לבמה, ועל אף הקור המקפיא שהיה, הילדים וההורים ישבו והשתתפו במופע שמח ונחמד.

כמו שכתבו אנשים "אם כבר לקפוא אז שיהיה בתנועה". החלטנו להשאיר את כל המסיבה מחוץ לחדר האוכל, עקב הקורונה שמרימה ראשה מחדש ועקב וירוס בטן משתולל, כך מקווים ששמרנו על כולם.

תודה:

לנבו וצוות המטבח על האוכל, ליובל זך על הובלת העדלאידע, למדריכי החינוך החברתי על שיתוף הפעולה, הובלת הילדים והתחפושות המשותפות. תודה לכל קהילת יגור על ההשתתפות, הפרגון והשמחה. תודה לצוות פורים 2022 - עינב רוזיאו, בועז אוחנה, חן נועם.

ילדי בית ילדים ה'ו' התחפשו יחדיו למיני ומיקי הידועים, יחד עם המדריכים הנהדרים נטלי ויטאלי, דינה, דליה ויוסי.

להתחפש. משהו שאף אחד לא חשב עליו לפנינו, משהו לא רגיל ובסוף אבא אמר: אתה תתחפש לקרוקודיל!

תמי: בשנים האחרונות הילדים בוחרים תחפושת לפי סדרה אהובה, או דמויות פופולריות, ולעיתים גם לפי התחפושת שיש בבית. על התחפושות מחליטים ההורים יחד עם הילדים. בפעוטונים ישנה תחפושת משותפת לפי חיה או פרח, שהילדים פגשו בטוילים, ויחד עם הגננת עסקו בנושא. מגיל 3-4 ההחלטה היא של ההורים בשיתוף עם הילד. בפעוטון "ארז" מתחפשים למלך ומלכה בעקבות סיפור חג תמציתי.

מה הייתה התחפושת הכי פופולרית השנה ואיזו הכי מקורית?

יורם: (אבא אמר אתה תתחפש לקרוקודיל). קרוקודיל זה לא משחק זה גוף עצום וראש ענק. ואבא גזר וחתך ותפר וצבע והדביק ומדד ובסוף הקרוקודיל עמד! והוא הלביש אותו עלי. ואף אחד לא יכול היה לחשוב שאני, יורם הקטן והרזה, נמצא בתוך הענק הזה. בערב פורים יצאו לחוצות מאות ילדים עם מאות תחפושות. עשרים אינדיאנים, שלושה ערבים, מאתיים שוטרים וגנבים ואף אחד לא קרוקודיל!

תמי: היו תחפושות נחמדות ומגוונות: שוטרים, גיבורי על, בעלי חיים, וטרינרית אחת, נסיכות וברביות. התחפושת הכי מקורית, לדעתי, הייתה הארי פוטר. ילד שאוהב את הסיפור ובחר להתחפש אליו.

האם עדיין יש חלוקת פרסים על התחפושות? בין הגנים? בין הילדים?

יורם: בסוף המסיבה, לפני שהלכו לישון, החליטו לתת לי את הפרס הראשון! ואני לא לקחתי. לא בגלל שהייתי מנומס - פשוט לא יכולתי להוציא יד בשביל לקחת את הפרס...

תמי: היום אין תחרויות ואין פרסים, אבל יש בהחלט חגיגות. שלושה ימים חוגגים כדת וכדין. בגנים הבוגרים יש שני ימי שיא: יום המחזה - ביום הזה ילדי הגנים

"החג האהוב ביותר על הילדים היה ונשאר פורים", כתב בזיכרונותיו יורם טהרלב ז"ל. אבל לא רק על הילדים גם על המבוגרים היה החג הזה אהוב ובמה להרבה צחוק ושתייה כדת.

ביום שישי האחרון חגגנו את פורים ביגור. הנושא היה "שחור ולבן", ואכן היו שם הרבה תחפושות בשחור ולבן, ואלו שהיו צבעוניות הפכו בגלל התאורה הצבעונית לשחורות ולבנות. היה שם שמח והייתה הרבה התרגשות, שנמלה בשתייה ובמפגשים של חברים מהצבא, מהכיתה וסתם חברים שלא התראו הרבה זמן. רקדו צחקו, חיבקו, אהבו, שתו והשתוללו. המוסיקה הרועשת והאורות המהבהבים רק הוסיפו לאווירה. היינו שם כמה חברים מעל גיל שישים, ששובל זיכרונות של חגי פורים אחרים הציף אותם. כן היו זמנים... השמחה כמובן הייתה רבה אבל אנחנו, המבוגרים, הרגשנו לא שייכים. בטעות הגענו כנראה, לכוך אחר... מסתכלים סביב ומשווים וההשוואה בין חדש לישן מזכירה נשכחות.

בעקבות הדברים שכתב יורם טהרלב ביקשתי את תמי עוז, (הגננת של גן אורן) שתספר מה קורה היום בגנים לקראת פורים ובחג עצמו. ניסיתי להשוות בין חדש לישן וראיתי שיש המשכיות ויש גם שינוי.

כמה זמן מקדישים להכנות לפורים?

כותב יורם: כבר כמה שבועות לפני פורים, כל ילד היה מתחיל לתכנן למה הוא הולך להחפש. אני אף פעם לא דאגתי. ידעתי שאבא שלי כבר ימצא משהו.

תמי: בגן שלי הקדשתי השנה שבועיים, בהם התמקדתי בסיפור המכונן - מגילת אסתר. הסיפור מהווה את מרכז החג. במהלך הזמן אני משתדלת לשמור על השגרה וליצוק את החג תוך כדי.

כיצד הילדה בוחרת מה להתחפש ומי מחליט על התחפושת?

יורם: אני זוכר שנה אחת, זה היה חודש לפני פורים, אבא ואני פתחנו את כל הספרים והתחלנו לחפש - למה כדאי

ונפוח, אמרתי לעצמי: דבר אחד בטוח: בפורים הבא, שיתהפך העולם, אני מתחפש לאינדיאני כמו כולם

חג פורים ביגור עבר גלגולים רבים מאז שיוזם היה ילד. אצל הילדים בימים ההם כל אחד בחר תחפושת וההורים עמלו יומם ולילה להתאים את התחפושת לילד, שבסך הכול רצו להתחפש, להתאפר, לצבוע שפתיים וציפורניים ולשמוח. ובערב החג התאספו לפי כיתות על מגרש הכדור-סל הישן לרונדו המסורתי והחגיגי. את הקצב הכתיב "יעקב המורה" (אילנברג). ההורים ישבו על "הטריבונות" ונפפו לילדיהם... וכל הורה

מתחפשים בתחפושות של הגן, שיש להן קשר לדמויות מהמגילה וממחזים את הסיפור. ביום השני - הילדים מתחפשים בתחפושת מבית ההורים, וביום הזה יוצאים לטייל ברחבי הקיבוץ, להציג את התחפושות ולחלק משלוח מנות. השנה, אנחנו בחרנו לתת משלוח מנות לענף הבגד, כיוון שבימים ששיפצו, ואחר-כך במעבר למקום החדש, נוצר קשר חם בין צוות העובדים לילדי הגן. ביום פורים עורכים בגן סעודת חג מיוחדת וחגיגית, לזכר המשתה ההוא שערך אחשוורוש, שמלך מהודו ועד כוש, לכל שריו ועבדיו חיל פרס ומדי ושרי המדינות לפניו. אצלנו המשתה הרבה יותר צנוע מבקשים מההורים להביא מאכלים מתאימים, מקושטים בצורה פורימית כמו רכבת ירקת, ביצים מחופשות, הכל לארוחת בוקר.

והורה חש שאת הפורים הזה הוא לא ישכת. השנים עברו, הרונדו "ירד" ובמקומו ארגנו "פינות" בחדר האוכל. ערב שמח שצוותי המורים היו עמודי התנוך, ויחד עבדו כולם על הפתעות שירים והצגת תחפושות. את סיפור המגילה המחזיו בשירה וברקודים. במקביל, אצל החברים, היו אז הרבה התארגנויות של קבוצות וזוגות, לא רק כדי להתחפש, גם להופיע. היו להם למבוגרים הרבה רעיונות לפורים והם עבדו עליהם די הרבה זמן. לעיתים בא לבקר קיסינג'ר (שמוליק אדר), והחסידה ביקרה אצל חיים ואסתרקה עוד לפני הלידה. פיפי הכלבה של משפחת גרודמן עלתה על טיל שמטרתה הייתה הירח, ולא הבינה מה רוצים ממנה, ואיך יורדים משם. אירמה גורן (אמא של נעמי זך וערן) הרימה משקלות די בקלות כי למרות שעל המשקל היה כתוב טון וחצי, הן היו עשויות מקרטון... אבל אירמה השקיעה "מאמץ רב" בהצגת הנושא. והיו כמובן ההונגרים שכל שנה רקדו את אותו הצי'ארדש. ואנחנו, הקטנים, נצמדנו לחלונות חדר האוכל לראות ולנחש מי ומי המתחפשים, וכל כך היינו שקועים במסיבה ולא הרגשנו בשומרת הלילה שהפתיעה אותנו מאחור והחטיפה לנו על הישבן... וכך עם טוסיק אדום, בוכים ומאוכזבים חזרנו למיטות... ובחדר האוכל ההצגה נמשכה כל הלילה. גם ב-2022 עדיין שמחים ומתרגשים ותחפושות מאולתרות ממש ברגע האחרון. רוב המבוגרים נשארים בבית והצעירים חוגגים... עד לא ידע.

ומה היה בשנה שלאחר מכן?

יורם: "ובפורים הבא, אמא הזהירה את אבא, שיותר לא ילביש עלי תחפושת כבדה כזאת. ואבא בא עם רעיון חדש: הוא חיפש אותי לפינגוויין! ופינגוויין זה עוף מיוחד במינו, עם רגליים - קצרות. ובערב פורים יצאו לחוצות מאות ילדים עם מאות תחפושות. עשרים אינדיאנים, שלושה ערבים ומאתיים שוטרים וגנבים ואף אחד לא פינגוויין. ואז כל האינדיאנים, הערבים והשוטרים וגנבים התחילו לרוץ מדלת לדלת על פני הקיבוץ, קיבלו ממתקים, אמרו תודה רבה ורצו מהר אל החדר הבא. ואני - בקושי זזתי על המדרכות הצרות, כי לפינגוויין, כמו שאמרתי, יש רגליים קצרות. וכשראיתי את כולם חוזרים עם כיס מלא

שני סיפורים וז' אקט אחד

זכרונות בניק שילה ויורם טהרלב הצטלבו בסיפור על תחפושת אחת (אולי)

גדי רביב

לגיליון היומן של פורים לשנת 2000 כתב בניק שילה תיעוד משעשע, אבל מעורר מחשבה, על הפורימון הראשון ביגור.

מסתבר, שלא תמיד חגגו ביגור פורים למבוגרים, ומסורת "הפורימון" שאנו מכירים על כל גלגוליה התחילה ב"חוג הדרמטי" של שנות החמישים. אז גם נוצר המונח החדש, "פורימון". בניק לא טורח לציין את השנה המדוייקת. יבוא ההסטוריון החרוץ וידייק. מפליג בניק בתיאור אותם ימים, כיצד צייר שלמה קנטור את תפאורת הארמון, וכיצד נערכו חזרות המחזה "הפורים שפיל" עד אמצע הלילה, מפרט, מתאר ומספר עד שהוא מגיע לרגע הדרמטי פתיחת המופע.

ללא גבול, לילה אחד בשנה. למחרת בבוקר יחזרו ימי העמל האפורים...".

חליפת הטוקסידו השחורה, שלבש הקונפרנסיה חיים טהר לב, לוקחת אותנו לסיפור שמספר יורם טהרלב בספרו "אין כבר דרך חזרה", שירים וסיפורים על ישראל אחרת. אני מביא את הסיפור כמעט במלואו.

"אבא שלי, שנפטר בגיל מאוד צעיר, לא היה כמו החלוצים שאנחנו קוראים עליהם בספרים, הוא בחיים שלו לא רכב על סוס עם רובה על שכמו בשדות העמק אלא היה אופה במאפייה של יגור, ובלילה, אחרי שסיים את יום העבודה המפרך במאפייה, היה יושב בחדר בצריף, ולאור מנורת הנפט היה כותב שירים ומחזות.

שנתיים לאחר קום המדינה הוא זכה להישג גדול מאוד, הישג חייו, מחזה שכתב התקבל להצגה בתיאטרון "הבימה" בתל אביב, עיבוד ל"אהבת ציון" של אברהם מאפו.

ההכנות לקראת ההצגה מילאו את החיים שלו (ואת החיים של כל המשפחה) כבר חודשים רבים לפני ההצגה, עד שהגיע היום הגדול - היום של הצגת הבכורה בתל אביב. אמא הכינה לאבא עוד יום קודם חולצה לבנה מגוהצת יפה ומכנסיים אפורים עם קמט חד, וגולת הכותרת: אבא קיבל ממחסן הבגדים את הז'אקט של הקיבוץ!

למחרת לבש אבא את הז'אקט וירד לתחנת האוטובוס כדי לנסוע לחיפה ומשם לתל אביב. והנה הוא ראה א. המחסנאית רצה אחריו וצועקת לו:

- חיים אתה חוזר הלילה נכון?

- מה פתאום הלילה? אמר אבא, יש היום הצגה ואחריה ישמסיבה מאוד גדולה. אני אחזור מחר בבוקר.

- זה לא בא בחשבון!

- למה?

- כי מחר בבוקר יוצא ישראל אידלסון (בר יהודה) לשליחות באירופה והוא מוכרח לקחת איתו את הז'אקט.

אבא ניסה להתווכח, להסביר לה כמה חשוב לו להישאר למסיבה, לעשות היכרות ולקשור קשרים עם כל השחקנים והבמאים של תל אביב, איך היא אמרה לו:

"הגיע היום ובא ערב. דלתות 'הארמון' נפתחו בשעה עשר, לאחר שהושכבו הילדים לישון בבתי הילדים (!). ביחד הרדיו של חדר האוכל עדיין שוקד צבי אגמון על איפור השחקנים. על הבמה ניצב חיים טהרלב 'הקונפרנסיה' (מנהל הטקס), בחליפת טוקסידו שחורה (השד יודע מאיפה השיג אותה), כובע צילינדר שחור ומהודר לראשו נותן את האות, והתזמורת פוצחת בנגינת מארש. המשתתפים נכנסים לארמון ברונדו משולהב, בניצוחן של קטיה בדמור ואסתריקה נהרי (רשף)".

מכאן ממשיך בניק ומתאר את התחפושות שאינן סתמיות, אלא מגוייסות, נושאות מסר ערכי ואידאולוגי, "מגוייסות", יגורי או בהקשר כללי יותר: מענייני צריכה ושוויון ועד כמיהה לשלום בעולם. חשוב עם זאת לבניק להדגיש עד כמה חריג היה האירוע לעומת חיי היום יום, "הקוניאק והוודקה נשפכים כמים והשמחה עד השמיים... שמחת אחים ופורקן

של חיים טהרלב מזכרונות הנעורים של בןיק הוא הז'אקט של אידלסון מהסיפור של יורם. מכל מקום, הפורמיון כמושג וכמסורת, שרד והתמלא שוב ושוב חיים מחדש, והנה שוב קם לתחייה אחרי שנתיים של מגיפה (טפו טפו טפו עם הזן החדש) ובצבעי שחור לבן! כמו מדי הקונפרנסיה, המחזאי היגורי היחיד שהציג ב"הבימה".

"חיים, בימים אלה, כשאידלסון יוצא להציל את שארית הפליטה של יהדות אירופה, אתה הולך למסיבות ועוד מתווכח איתי!"

אבא הפסיק להתווכח. הוא חזר באותו לילה והביא את הז'אקט איתו.

לאור מרחק הזמן בין שני האירועים, לא בטוח שהטוקסידו

יומן אישי לפורים גדי רביב

מדי שנה אני מקדים לימי החג תקופת לימוד אודות החג, תולדותיו והלכותיו, המגילה וגיבוריה. השנה לא הספקתי. פורים נפל עלי באמצע השבוע כמו בשנים הרחוקות ההן לפני שעסקתי ביהדות. קריאת המגילה בקהילה בכרמיאל תוכננה ליום שישי אחרי החג, ועד אז, פחות או יותר כלום. בליל החג, יום רביעי בערב, רקדתי, כמדי שבוע, בהרקדה של לימור במועדון. לידי פיזו לו יעקב, תושב בית לחם הגלילית, שמגיע מדי שבוע עם אשתו נוגה להשתתף בהרקדה. תוך שאנו נחים ב"שם הרי גולן" הוא פונה אלי בחביבות "תגיד, אתה לא אמור להיות בקריאת מגילה?" השאלה תפסה אותי לא מוכן. תוך כדי שאני מנסה לזכור את הצעדים, ניסחתי לעצמי, במאמץ לא מבוטל, שכנראה הערב מעגל הרוקדים הוא בית הכנסת שלי, הריקוד הוא המגילה, הרוקדים הם הקהילה, והשאר - שמחה וששון פורים כהלכתו. אבל השאלה המשיכה לרדוף אותי במהלך הריקוד ואחריו, עם תחושה של חמיצות והחמצה: אפילו משלוח מנות לא הבאתי, איזה מין רב אני... אפילו מתנות לאביונים לא נתתי... אבל אז נזכרתי שבכל זאת: לקחתי את בנימין לצהרים לחומס ב"בבאלה", ונתתי 100 ש"ח לדניאל למסיבת פורים ב"רובע". והם עוד החזירו לי מתנות! בנימין

אירח אותי בזולה החדשה של "גולדסטאר" וגילגל לי, ודניאל ביקרה אותי באמצע הערב במשרד, ואחרי כל זה, כשבאתי בערב הביתה, הכין לי ארי "אבא אתה יכול לעשות/לקנות/ לתת לי" ביוזמתו (!) חביתה לארוחת ערב, וסבינה חיבקה אותי, והרגשתי הכי מבורך בעולם. זה לא שהשאלה של יעקב נעלמה, אבל ה"נהפוך הוא" של פורים אכן קרה! והחמיצות פינתה מקום לנחת ושמחה. טוב ששמחת החגים, וגם תוגתם, ממקדת אותנו מדי פעם בעיקר ולא בתפל. ותודה ליעקב!

גם אני רוצה מסיבת פורים יורם ברנע

התחפשתי והלכתי למסיבת פורים. תארתי לעצמי שאהיה בין הבודדים מבני גילי. אכן כך היה. לא ממש ראיתי חברים מגיל 50 ומעלה. גם בני 40 לא היו הרבה, ומי שכבר היה, לא היה ממש מחופש. היו המונים מגיל צבא ומעלה עד 40. הכול בסדר.

אבל מה איתנו? בני ה-50, 60, 70, 80, 90, 100, 120? גם אנחנו רוצים לחגוג את פורים. לכן צריך לשנות את השיטה. אני פונה לוועדת תרבות לארגן בערב המסיבה, עוד אירוע, שיכלול רונדו, ריקודי מעגלים, שורות, ריקודי זוגות סלוניים, כמו טנגו, צ'ה, צ'ה צ'ה, פסדובלה, רוק, משולב עם ריקודי עם פשוטים, וכל זה בהדרכת מרקיד מקצועי. נכון, יש סכנה שלא יבואו. אני מאמין שיבואו. צריך לנסות.

אני בפורים (יום חמישי) רקדתי בטבעון, מחופש כמו כל אלו שהגיעו להרקדה. המרקיד הרקיד אותנו ברונדו, שורות, מעגלים. היה שמח. לכן אני כבר עכשיו מציע לוועדת תרבות לזיום בשנה הבאה פורים שיתחיל משעה 18:00 עד 22:00, ואז תתחיל מסיבת הדיסקו.

גם השנה לא נוכל לקיים סדר פסח כהלכתו - בחדר האוכל,
כשכולנו מסובין יחדיו.

**יחד עם כך, נתכנס ברחבת חדר האוכל
ביום שלישי 12.4, לציין את "סדר יגור"**

על אף המגבלות נמשיך ונציין יחדיו את ההגדה המיוחדת לנו:
מקהלת החג כהלכתה, שירת הילדים, הקראות בנוסח יהודה שרת
וברוב הדר "בתופים ובמחולות" וחד גדיא,
כי את המנגינה הזאת אי אפשר להפסיק.
פרטים נוספים יפורסמו בהמשך.

100 יגור

**ניווט קהילתי
יגור**

שבת 2.4.2022

ניפגש ב-11:00 על רחבת חדה"א לקבלת מפות והוראות.

**מתאים ל-כ-ו-ל-ם מקטן ועד גדול - לכל הגלגלים (חוץ מרכבים
אינטראקטיבי וחוויתי**

**סיום בסביבות 13:30 באיזור מרכז המבקרים - בטקס של הכרזת הזוכים.
תוספת נקודות תוענק למשפחה על הופעה מיוחדת.**